

Муддатҳои тӯлонист, ки дар бораи шомилгардии ҷавонон ба гурӯҳҳои ифротӣ сухан менамоям ва барои пешгирии ин падидаи номатлуб шахсони масъулинро вазифадор месозем. Химоятгари нахустини шахс ин ҳудӣ ӯ мебошад. Ҷавонон ҳуд, ки имрӯз роҳҳои хуби истифодаи шабакаҳои интернетиву алоқаҳои мобилиро медонанд танҳо огохиро аз даст надиханд. Ибтидо, ҳеҷ чӣ гӯҳ ба ваъдаву суханҳои шахсони бегона бовар накунад. Ҳуд мустақил шаванд жарфтар андеша намоянд. Ояндаи дурахшони ҳудро ҳуд созанд. Баъдан, ҳеҷ гӯҳ бо шахсони ношинос тариқи шабакаҳои интернетӣ дар бораи ақидаҳои динӣ сухбат накунад (мутаассифона ҳоло зиёд гаштаанд), зеро аз тарафи экстремистон ҳама алб карда мешаванд, ҳуд надонида.

Огоҳии дигар ба ҷавонон ин аст, ки ҳеҷ гӯҳ бе иҷозтаи падару модар ба хориҷи кишвар сафар накунад ва дар давлатҳои хориҷӣ ҳама аз муллоҳои салафӣ ва ҳама ҷавонони кафказӣ эҳтиёт шаванд. Зеро «салом»-и дӯстон беминнат аст. То имкон ҳаст дар хориҷи кишвар як оя бо ҳешу табор ё ҳамдеҳагонӣ ҳуд кор карда, фирефтаи ваъдаи маблағҳои калони ношиносон нагардад.

Воқеан, душвор аст ба як кишвари бегона барои пайдо кардани маблағ рафтани меҳнати сангини тоқатфарсоро аз сар гузаронидан. Маблағи ҳалол бе меҳнат муяссар намегардад. Баъзе афрод наметавонанд ба он меҳнат тоқат намояд, аз ин рӯ роҳи осон ба даст овардани маблағро ҷӯё мешаванд. Аз шахсони пулдор қарз мегиранд, ки ин ҳуд бе расмон ҳудро ба қасди дигар бастан аст. Ё аз ҳисоби шахсони дигар муаммои ҳудро ҳал мекунад, ки ин низ паёмади хуб надорад. Шахсони мазкур бо кӯмаки ғарзонаи ҳуд ҳама авонони раҳгумзадаро ба ҳуд тобеъ сохта, ба ҳар роҳ, ки хоҳанд ба ҳамон самт равона мекунад.

Чавонон! Шуморо зарур аст, ки ин ба кадри ин ҳаёт бирасед, шукронаи ин Ватан намоед. Камбуди онро нодида гирифта, баҳри таъмин ва ваҳдати абадии он ҳиссагузор бошед. Ин умри азизи чавони худро дар пайи саодатмандии худ ва дигарон сарфа созед.

Ирода Игамова